

Găsind liniște...

Bogdan Stoicescu

Găsind liniște...

S-a așternut liniștea pe drumul nostru,
Doar slabe urme vineții ne despart pașii
Și zgomotul ușor al colbului
Ce-n urma noastră, umbre desenează...

S-ar crede că liniștea-i doar tăcere,
Acea tăcere a necuvintelor spuse doar așa,
A pururi cugetului căință,
Că doar cu trupul, mai întâi, împărțim timpul...

Și dacă ne-am auzi oftatul,
Sau râsul, ori foșnetul magic al mângâierii,
Dacă ne-am atinge doar buzele,
Sărutul ar fi acea tăcere...

Cuprinsul timpului ne-nghite trupurile,
Cu secunde-flori ce nu pot fi ofilite
Nu există zăgaz în a noastră unire,
Ci doar liniștea unui drum neîntrerupt...

2015